

PRINS LOUIS FERDINAND

Prins Louis Ferdinand av Preussen.
1772—1806.

JARL HEMMER

PRINS LOUIS
FERDINAND

AV

PREUSSEN

EN ROMANTISK CYKEL

HELSINGFORS
HOLGER SCHILDTS FÖRLAGSAKTIEBOLAG

HELSINGFORS 1919
HOLGER SCHILDTS TRYCKERI

I N T R O D U K T I O N

*Du, som är trött på tidens vilda larm
och trött på nöden, som är över oss
och stryper sångerna i själens gömmen —
kom, låt från lumpet nu oss kasta loss
och ställa rosor på vår fönsterkarm
och spela upp och tända luften varm
med drömmen ifrån förr, den glada drömmen!*

Väl är den djup, vår tid. Ja övernog
den gav oss syner huru gravar grävas.
Men skimret, skimret över livet dog.
Var blev det, allt som lyste och som log
och gjorde livet rikt och värt att levas?
Nu sitta vi så visa, men så tomma
och lyssna huru världsorkanen går.
— Slut dörren till och låt en stund det blomma,
det enda rike, dit ej larmet når!

Svep in, du starka doft från en förgången
och vårlig tid, som stormande förgick!
Låt oss i rörda rytmer få dig fången
för några lekfullt korta ögonblick.
Vi, söner av förmörkat hårda år,
vi veta huru skönhetsörsten svider
och ropar efter glans i gråa tider.

Så dansa in, du döda skönhetsvår!

Febr. 1919.

HEMKOMST I SOLUPPGÅNGEN

»En äkta pärla skall mot kvinnohud
beständigt vila, att dess glans ej mattas.
Är jag av samma ämne? — Ja, vid Gud,
det är onekligt något som mig fattas,
om ej där finnes i mitt liv den makt,
den värmehärd, som är en älskad kvinna
och tvingar mina pulsar att i takt
med hennes tända ödena att brinna.»

»Väl har jag syndat, men med heta sansar.
Åt varje dag mig mött, jag ropat: sjung!
Jag klädde vårligt den i vinlövskransar
och släppte lös den galna gud, som dansar
med rosor fram, om dagen tyckes tung.
Och ännu är jag mycket, mycket ung.»

»De vilda nätterna med sina fester,
de brunno kanske högre dock än dagen.
Förlåt mig, själasörjare och präster!
För alla passar ej densamma lagen.
Jag törstar efter annan dryck än ni,
en dryck med livets egna himlar i!»

Så talade prins Ludvig Ferdinand,
där han kom hem i gryningsväktens stunder.
Han drack på sin balkong ett glas burgunder,
som flammade i morgonsolens brand.
Så satte han sig ned vid sin spinnett
och drömde bort sin själ i mjuka toner,
och utanför med maj och anemoner
stod parken susande, av dagen vätt.

Ur fönstren välldde morgondoften blid
och tvådde bort vad nattens timmar felat,
och prinsen spelade som han blott spelat
i romantikens och i hjärtats tid.

D A N S I P A R K E N

(Prins Louis anför, medan kapellmästar Dussek gör musik
i allegro a-dur $\frac{6}{8}$.)

Där visslar och rasar
en eldig fiol,
där tisslar och frasar
av silke i sol.

Hej, dansen går över blommor, med flickor och
fröjd och fiol!

Där stiger och rung
ur ringarna skratt,
där niger och gung
en rosenrabatt.

Hej, dansen går över blommor, spring med och
tag drömmarna fatt!

Där strålar en himmel
förlåtande mild,
där målar ett vimmel
av ungdom sin bild
av livet som dansar på blommor, och hej hur
den dansen är vild!

Där sjuder i ringen
av hjärtan i svall,
där ljuder ur tingen
ett återskall
av livet som dansar på blommor. — Spring med,
innan dansen är all!

V I D M A I N Z

Men den som tror, att det blott älskog var som kunde prinsen till ett stormlopp tvinga, han glömmer att hans namn i sägnen har en klang av hjälteklinga.

Dock är det visst, att krigs- och älskogsflamman för honom ofta slogo sällsamt samman. —

Det var vid Mainz, en svart och sumpig kväll
med töcken över tystnande bivacker
och blytung sömn från blodiga attacker. —

Då kom ett bud, det ropades appell!
»Den stora franska skansen måste tagas
med storm i denna natt förrän det dagas.
Frivilligt folk till denna dödsaffär!
Var få vi kommandör?»

Prins Ludvig ropte: här!

»Ni vill det oerhörda, prins? Alltså,
när sker Er stormning?»

Prinsen sade: två.

Nu stod han framför linjen av det manskap,
som skulle kastas i det vilda spelet.

Då såg han skymta i sitt närmsta grannskap
en välkänd skepnad bland befälet.

Han ryckte till, han tänkte hänfullt: »Ha,
det luktar bibel — löjtnant Uria!

En självgjord Uria! Min själ, den rollen
är ny i kristenheten hel och hållen!

Här skiljer blott att David denna gången
ej ägnar natten åt den sköna fången

så ljuvt som man på fridens lakan kan,
men löper samma risk som hennes man.
Välän, så lät oss kappas med varann
att fråga döden, vem av oss förgör sig!
— Den, som går klar, har sköna nätter för sig.»

Så tänkte prinsen, och i syn han såg
hur för en kvinna nyss på knä han låg
med heta eder tiggande om bröd
för blodets bittra hungersnöd.

Hon snyftade: »Om ungmö eller änka
jag vore, skulle allt du ber jag skänka . . .
jag älskar dig, men kan ge vänskap blott,
jag är för bräcklig för ett brott . . . »

Nu brusade det enda ordet: »änka»
i prinsens öron, och det brände hett.
Men ännu var ej klockan mer än ett,
och ensam gick han bort att tänka.

Han vände åter före två
som segrare i strider, kanske värre
än franska skansen skulle bjuda på.

Ty han gick fram till löjtnanten: »Min herre, jag har för mycket av befäl, med färre kan klaras denna franska bagatell.

Alltså helt om och marsch! God kväll.»

*

Och skansen föll. — När nästa morgon sårad prins Ludvig låg på feberbädden, korad till tyska härens yngsta general — då kände han hur saligt skön och sval hans lidelse var flyktad och förbrunnen. Den blev med skansen manligt övervunnen.

HENRIETTE FROMM

H E N R I E T T E F R O M M

I.

Äntligen en famn, där friden bor!
Äntligen en själ, som hel och stor
ger sig hän och spränger sina fjättrar!
Som en smekning av min döda mor
hennes famntag mig förbättrar.

Huru knöto vi de banden, säg,
som ha mer än alla visa glosor
hjälp tillrätta mina vilsna steg?
När jag vände hem från krigets kosor,
stod en vitklädd flicka i min väg,
strödde röda rosor,
rodnade och neg.

Det var fågelsång och det var pingst,
drucken utav sol var varje tanke.
Och jag stannade min vita hingst,
lutade mig över löddrig manke,
kysste lätt en blomligt liten hand,
kände att dess doft betog mig,
kände att dess värme drog mig,
kände att den band.

Och det blev de drömligt blåa stunder,
lysta av din stjärneblick,
då jag märkte hur ett under
i mitt inre försiggick.

Allt det vreda i mitt bröst och vilda
lade sig som havet efter storm,
tog i tacksamt tonande och milda
värmevågor form.

11.

Nu blommar vår kärleks träd. Alltmer
dess växande värld oss förenar.
Två tidiga frukter ha fallit ner
ifrån dess lummiga grenar.

Än äro de bara erbarmliga kart,
och långt är till livet och kraften.
Men underbart känns det och sällsamt rart
att själv ha givit dem saften.

Välkomna alltså, mina söner små!
En man som på vådliga ställen
med Bacchus och Venus larmade på,
står nu vid er vagga i kvällen.

Du, mörke och farlige lille Louis,
med luggen så stripig som lansar,
en väldig tysk Bonaparte skall du bli
och kasta fransoser ur skansar.

Och du, vår Wilhelm, vår silkeslarv —
vi kyssa din lock och tycka,
att du för dess lenhet skall ha i arv
vår stora, vår gränslösa lycka.

III.

Mitt öde rör på sig. Det stundar till färd
från allt som min frid bevarar.

Mitt öde tar avsked av hem och härd
— men mot min vilja, jag svarar.

Ack Herre, vad finns det i denna värld
som håller sitt löfte och varar?

De äro sig lika i alla land,
de onda, förgiftade livet.
Den munnen som kysste, den blottar en tand,
av den, som dig smekt, blir du riven.
Och lammet, som slickar sin herdes hand,
det väntar ju blott på kniven.

IV.

Jettchen, Jettchen, hjärtanskär,
jag vill vara där du är.
Men ett obetvingligt bann
driver oss ifrån varann.

Du min glada bergerette,
Henriette, Henriette!
Blid var vår idyll och ljus
i ditt stilla, gröna hus.

Du är bäst på hela jorden,
störst i kärlek, minst i orden,
god är ingen som du är.
Måste allt dock gå isär?

Fadershjärtat ber och ropar,
fadershjärtat mig besvär:
stanna här!
Men mitt liv har sin mystär,
i mitt bröst en stormvind sopar
fram med mörk misär.

Kan man icke älska två,
om ens hela väsen kräver
att till tvenne famnar gå?
— Svara mig, du liv jag lever!

Jettchen, Jettchen, hjärtanskär,
jag vill vara där du är.
Men ett obetvingligt bann
driver oss ifrån varann.

V.

Förbi med den lyckliga tiden! Förbi
med rasten i godhetens trakt!
Mitt hjärtas besättning har gjort myteri
och mördat mitt samvetes vakt.

Nu rullar mitt öde ned från sin höjd
i ett hejdlöst, brakande skred.
Och allt vad jag byggde i trosviss fröjd
rullar i djupet ned.

Jag mötte den kvinna, som nämnes med namn
av fruktan och hat och smek.

Jag törstar att kasta mig i hennes famn
i en brännande avgrundslek.

KLAGOSÅNG TILL RAHEL
VARNHAGEN

Rahel, Rahel, du milda och mjuka
syster för alla elända och sjuka!
Blitt som det lenaste suset i gräsen
lindrar din röst sig kring hjärtats nöd,
svalt som ett svallande hav ditt väsen
strömmar över min feberglöd.

Rahel, hur ofta när toner och dikt
tystnat och tom stod din vita salong,
dröjde där någon bedrövad till bikt,
gråtande natten lång.

Tröstades med den hugsvalande fläkten
av dina ord och din stämmas sång,
vandrade hemåt i morgonväkten,
hulpen igen för en gång.

Rahel, du stora förlosserskesnille,
stark i din makt, fast varsam och skygg,
säkert av främmande kval ett mille
blytungt du bär på din späda rygg!

Rahel min syster, du frälste mig flera
gångar ur lidandets gnisslande kvarn.
Kan du min syndiga själ ackuschera
fri från dess sista, dess tyngsta barn?.

PAULINE WIESEL

P A U L I N E W I E S E L

I.

Där står ett hus i vår gamla stad.
Det märkliga därmed är detta:
dit vandrar var afton en ändlös rad
av tankar i hunger och hetta.

En kväll gick jag händelsevis förbi
den hemlighetsfulla orten.
Då hörde jag hur ett helt kompani
av drömmar stormade porten.

Det lyste ur huset. Men porten stod fast
med riglarna stadigt svängda.

En dov och förbannande klagan brast
från alla de utestängda. —

Så hände en kväll på en bal att jag bad
en dam bli mitt par i fransäsen.

Sen dess går jag själv i samma rad
av nattliga andeväsen.

Dock vet jag att snart genom porten min fot
skall taga de segrande stegen.

Det skälver inom mig. Nu brusar mig mot
mitt stora öde på vägen.

11.

Jag drack och spelade en munter natt
med hennes man, den gamla, visa narren.
Han ser på glaset ganska glatt,
fastän han alltid sett med svarta starren
på människan och hennes lumpna spratt.

Han blev en känd och mångomtalad man
den dag han gifte sig, men under pratet
han kände hur en hungrig avund brann.
Då hände att den gamle narren fann
ett sätt att bums kurera hela hatet.

— Sen dess är han en tacksamt älskad man.

Han ville nämligen på tidens vis
en bröllopsresa göra till Paris
och därpå genomresa några land
i lust och lek och äktenskaplig övning.
Dock fann han efter snabb och grundlig
prövning
det bäst att icke bli på tu man hand.

Han tänkte väl, den vise narren, så:
»Det skulle säkert ske en gång ändå
och kanske kröna mig med spe och nesa . . .
Så låt oss hellre börja uvertyren
i riktig ton och ställa våra styren
mot farsens moderliga räddningshamn.
Så må det hända då i herrans namn
för mina ögon på min bröllopsresa!»

Han skyndade alltså till två poeter,
två lockigt eldiga av rätta slaget,
som av ett hemligt skäl vid detta laget
blott skrevo dikter i elegisk meter.
Han yttrade med känsla: »Mina vänner,
min hustrus härlighet är alltför rik,
min lycka är så gränslös och unik,
att som ett brott mot samvetet jag känner
att ensam njuta hela denna lycka.
För resten ville jag med sång och dikt
min bröllopfärd till södern festligt smycka . . .
Alltså i morgon, ärade poeter!
Jag hoppas att ni fatta som er plikt
att dela alla mina rättigheter . . .»

Så rullade till allas häpna gamman
från staden ut den konstiga kvartetten
och körde så att dammet ven kring slätten
och sjöng och skålade i vagnen samman.

Dock säges det, att blott en skymning föll
och silvret tände sig i mörkblå eter,
den ömme maken sig åt sidan höll
för sina engagerade poeter.

Han gick omkring och lyssnade och log
åt varje lyckad scen i tidsfördrivet.

Han njöt som en satyr, ju mer den dog,
den sista tron på människan och livet.

*

Jag drack och spelade med hennes man
en munter natt, till dess att morgonsolen
i takets rökmoln flammade och brann.
Och när vi äntligt reste oss från stolen
och rörda togo avsked av varann,
då var det som hans gråa ögon sagt:
»Min prins, välkommen i den hedersvakt,
som gör min hustru och mitt hus en ära!
Jag hoppas att Er segernatt är nära.» —

Du gamle narr med denna ljuva kvinna,
som aldrig blivit älskad som hon bort,
du vise narr, du mästare i kort,
din överman i spel är svår att finna!
Dock ville du i livet ej besinna
att blott för den, som har en insats gjort,
är livet liv — han kan förlora stort,
men också mycket vinna!

III.

Är hon dygdig? — Spörj älskarehopen!
Är hon skön? — Mitt öga är jävigt.
Men jag vet att den lekande gropen
i kinden älskar jag evigt.

Det sveper en doft som berusar
i fläkten av klädningens fällar,
och kring hennes väsen det susar
en eldluft, som allt förtrollar.

Har hon ras i sitt blod? — Som en höna
från landet bland fjädereliten!

Ja, det bleve nog fnitter bland sviten,
om jag toge till slottet min sköna.

Är jag icke en prins av blodet,
som vant mig vid segerns paroller?
Ack, men borta är segraremodet,
så snart jag hör hennes joller.

Den borgen, den kan icke stormas
med åskor och eld i skurar
och härar, som smidiga formas
i ringar av stål kring dess murar

den borgen, den måste belägras
med ödmjuka tiggareböner.
Och om oss entré förvägras,
— gud hjälpe oss, tiggaresöner!

IV.

Den man, som har gått genom denna port,
för honom är ingenting mer som det bort.
För honom finns bara i livet ett enda:
att återvända, att återvända

Den man, som har druckit ur denna brunn,
han vandrar med evigt törstande mun,
och aldrig en dryck ur den klaraste källa
skall mer honom tillfredsställa.

En susande natt gick jag genom den port
och drack ur den brunnen jag icke bort.
Nu finnes i livet för mig ett enda:
att återvända, att återvända

V.

(I parken.)

De höstliga lönnarna kranza
vår väg med en värld i cinnober.
Dansa, min älskade, dansa
i höstens härliga gull!
I mulen och mörk oktober
av flammor min dag blev full.

Se, vägarna alla försvinna
i ändlösa, röda riken!
Dansa, min eldgudinna,
på gångarnas glimmande salt!
Det flammar kring sidenfliken,
det flammar omkring din gestalt.

Däruppe står jaktpaviljongen
på lönnarnas blossande backe,
dit styra vi dansande gången
bland viskande, bugande trän.
Du lindar din arm kring min nacke,
och allting i rött dör hän.

Min klinga, mitt liv, min ära
jag gåve dig glad om det gällde!
Famna mig, famna mig, kära,
i skenet av lönnarnas brand!
Du dansat mig in i ditt välde,
i eldens förlovade land!

VI.

(Henriette kommer till prinsen.)

Hon kom till mig en kväll, då vinden bredde
de vissna löven över trädgårdssanden,
hon kom till mig som sorgen själv, hon ledde
de båda späda sönerna vid handen.

Hon trädde in i salen som en skugga,
och ljudlöst som en skugga sjönk hon ned
emot den gamla soffans kalla karmar,
som var i forna, glada dagar med.
O, hur den synen i mitt öga sved,
och täta tårar började att dugga.
Vi gräto länge i varandras armar.

•Då sade hon: Din godhet sig förbarmar,
men allt det andra, är det evigt borta?
Jag sade: Våra dagar äro korta,
men mycket i det korta livet hinner
ett hjärta med, och mycket där förbrinner.

Då nickade hon tigande godnatt,
och ljudlöst som en skugga gick hon ned
för trapporna med sönerna vid handen.
O, hur den synen i mitt öga sved!
Jag grät och spelade som en besatt
och spelade och grät till morgonbranden.

VII.

(En natt, utanför Paulines dörr.)

Pauline, fördömda slinka!

Jag är våt som en hund, där i natten jag står,
stormen dånar och störtregnet slår,
som drunknande lyktorna blinka.

Pauline, fördömda slinka,
du sitter däruppe och pudrar ditt hår,
fast en giljande prins på din portklapp slår.
Säg, vill du att först jag skall vinka
på nattligt vis med en blank Friedrichsdor,
så kanske du slutar dig sminka,
så kanske du öppna förstår?

Det strömmar i mörkret och stormarna stuva
sin höstskörd från träden, och gatan är hal. —
Pauline, min trolösa himmel, min duva,
din prins böjer knä vid din förstusval!
Om någon de nattliga timmarnas tal
däruppe har lyckats dig bättre förljuva,
så vill jag ej störa en öm pastoral;
men låt mig i fönstrets belysta oval
få se blott en skymt av din sidenhuva! —
Pauline, min sällhetsgruva,
vad händer där nu i din tysta sal?
Pauline, Pauline, du styggelsens dal!
De nattliga tankarnas avgrundskval
på stegel mitt värkande hjärta skruva!

VIII.

Jag måste i lasternas hav mig dränka,
jag måste mig mörda, jag måste mig sänka,
jag måste med smuts min själ bestänka!

Jag måste ett gift i mitt hjärta ympa,
jag måste som människa minskas och krympa,
jag måste min andes vingar stympa!

Därför blott, att när härjad av nätter,
härjad av dagar vilseväga
hemåt jag vacklar till sist en dag
och på min bädd mig gråtande sätter,
kan med en segrares lycka jag säga:
se, hon är bättre ändå än jag!

IX.

Långsamt synderna skriva
gråa och fårade Kainstecken
i mina anletsdrag.

Varje dag
letar jag girigt i spegelns skiva
efter de sista vecken.

Ty vart streck, som i kinden brännes,
liksom en vikt i den vågskål kännes
där mina skulder vägas mot hennes.

Alla nesliga nederlag
giva mig rätt att dag för dag
i min rannsakens tysta stunder
säga: se, min vågskål är under!
se, hon är bättre än jag ändå,
vad har jag henne att förebrå?

X.

Nu orkar jag inte mera
med mina spegelfynd!
Jag måste retirera
från mina segrar i synd.

Ty hur jag än lyckades fläcka
min kropp ifrån hjässa till häl,
jag lyckades aldrig knäcka
den trohet jag bar i min själ.

En kärleksmisär kan ej hämnas
med massor av kvinnor och vin.
— Så lägger jag ned hela syndkomedin
och låter mitt anlete jämnas.

Jag kan ej längre med nya kval
mitt lidandes börda öka.
Jag älskar. Jag har intet annat val
än trogen förbli — en sköka!

XI.

Hon kan icke skilja på »mich» och »mir»,
hon talar en löjlig franska,
hon lever i lögner, hon lever i svir,
hon älskar de tarvligaste plaisir
med gycklare, särskilt de spanska —
Men ögonens blundande silverskir
och hårets härliga doft förblir,
och ingenting kan förvanska
den sången som böljar i hennes blod.
— Vad rör då mig frågan: ond eller god?

Den kvinnan är kvinna, den kvinnan är bäst,
som bara den makten besitter
att göra vårt usla liv till en fest
— låt gå att festen är bitter
och gästas av ångerns predikande präst
och gömmer på botten en bergtung rest
av kval under glädjens glitter.

Det hetaste liv jag levat har,
den största plåga i bröstet jag bar,
de minnenas bloss, som en gång bli kvar
då grånat och öde är livet —
allt, allt är av henne givet!
Allt, allt är mitt väsens stormiga svar
på sången som böljar i hennes blod.
— Alltså, hon är kvinna och härlig och god!

XII.

Vem du älskar — det är intet.
Att du älskar — det är allt.
Skönhet sveper nog din kärlek
kring din älskades gestalt,
mera eller mindre mäter
blott ditt eget hjärtas halt.

Fråga icke varför hjärtat
brinner, blott det ej är kallt.
Vem du älskar — det är intet.
Att du älskar — det är allt.

D E N F A R L I G A F E S T E N

Det var en fest hos furst von Radzivil.
En flod av gäster fyllde rummens fil
med brus och färger under takens lågor,
i glasen skummade champagnen lätt
i kapp med alla festligt lätta frågor.
Kadriljen gick — det ven på salns parkett
en sidenstorm. Så kom en menuett
och göt sitt lugn på balens vreda vågor.

Prins Ludvig satt och stirrade förstrött
ur ett gemak på festens glada fladder,
han tycktes vara borta, vara trött
på dans och damer, på champagne och pladder
— så trött som bara den, för vilken fanns
en enda kvinna och en enda dans,
men borta, annanstans. —

Nu teg orkestern. Dansen hörde upp.
Man spridde sig i rummens långa fil.
Gemakets ingång skymdes av en grupp
av officerare och en civil.
Den siste förde ordet, och det hördes
att det var något läckert som berördes,
en sak som kittlade och smakade,
ty som på givet tecken brakade
ur tre galonbeprydda strupar ut
en hög och hejdlös skrattsalut.

Prins Ludvig ryckte till. Han hade hört
ett namn ur skrattet. Som av piskor fört
hans blod begynte svidande att ila. —

Då återtog i dörren den civila:

»Ja, mina herrar, jag försäkrar blott . . .
den natten hos vår värda fru cocotte —
hon bar för resten ‚les intimes‘ i lila
på grund av senaste parisermod»

Han hann ej längre. Framför honom stod
prins Ludvigs höga härskaregestalt.

»Min herre», sade prinsen lågt och kallt
men med en uppsyn som av sårad panter,
»i morgon har Ni mina sekundanter».

D U E L L E N

Prins Ludvigs favorit var hans pistol.
Hur mången morgon förrän tuppen gol
han hade väckt ur sömnen hela slottet,
då knallen av det första skarpa skottet
kom rullande ur parken långt och vida.
En sådan morgon hade ofta hänt
att någon silverhårig slottsbetjänt
den bittra synen tigande måst lida,
hur prinsen mynt på mynt med blyet bränt.
När thalerkassan slukats av pistolen
kom Friedrichsdoren guldgul fram i solen.

Nu var det morgon före hanegällen,
men ej i parken — till en lantlig ort
man hade hemligen förlagt duellen.
Ren hade vapenmönstringen man gjort
och stegat upp den stadgade distansen
och fått pistoln ur sekundantens hand.
Man bidde solen blott vid österns rand
för bättre sikt och ökande av chansen.

Prins Ludvig stod med munnen sammanbiten
och mätte målet med en blick som brann,
och femton steg ifrån, askgrå och liten,
stod stönande hans vederdeloman.

Nu glödde solen genom skogens kanter
och göt sitt sken i morgonluftens blå.
En hane gol, och bådas sekundanter
förklarade att skotten kunde gå.
Och långsamt höjde sig i morgonglöden
de båda blanka piporna att lossa
på fienden sin ödesdigra last,

den ena skälvande som av en frossa,
som av en visshet att det gällde döden,
den andra sökande och lugn och fast.

Men just då det ur prinsens pipa brast
en första blixtnad och gav i nejden ljud,
kom mellan träden sprängande i hast
en ordonnans från kungen med förbud.
För sent! Ty prinsens lille adversär
skrek till — han kände bly i kroppen där,
var varje man, som sköter lätta plikter,
ej älskar några extra övervikter. —

*

Så ändades den lantliga duellen.
Prins Ludvig blev av ryktet lika risad
som han av sina vänner blev beprisad
för detta skandalösa mästerskott.
Men av sin kung blev han för lydnadsbrott
till sina lantgoods från Berlin förvisad.

PÅ LANTGODSET
SCHRICKE

BREV TILL PAULINE WIESEL

Min blod är usel, min blod har fel,
min blod skall mig ständigt besvära.
Så låt oss åtminstone tappa en del
för kungens och landets ära.

Ack denna fördömda, rebelska saft,
den farligast jästa bland drycker,
hur länge har icke jag möda haft
med alla dess galna nycker!

Det var den fördömda blodens fel
att lyckan ej mer fick oss unna.
— Kanhända jag tappar den full och hel
i dödens rymliga tunna.

Din kärlek var härlig och stor och god,
trots alla de bittra sveken.
Det var bara jag, som ej rätt förstod
att livet var intet mot leken.

Vår vällust var djup som ett hav, i svep
av rosor den lindade sansen.
Det var bara jag, som ej rätt begrep
den glada, gudomliga dansen.

Farväl, min doftande paradisos!
(här föll det en tår på skriften)
i morgon rider din prins sin kos
till svärdens och kulornas skiften.

Nu lämnar för alltid han lekar och dans,
men dansa du glatt med de andra.
Farväl, min himmel, och tack att du fanns!
Vi se väl ej mer varandra.

P R I N S E N S P E L A R

(den sista natten, förrän han drog i fält.)

Kring godset sover stjärnbelyst
den höstligt stilla slätten,
i luften fläktar syrligt frisk
en doft ifrån renetten,
som står med tunga frukter i sin krona.
Det viskar över slätten
i nattvindens il.
Med öppna rutor sitter
prins Ludvig vid spinetten,
mot stjärnskenets glitter
han höjer sin profil.
Och långsamt börja strängarna att tona:

Nu lyfter hela livet sig, nu slockna rum och tid,
nu sjunger själen, ensam och förklarad.
Nu går jag till mitt rike i hög och furstlig frid.
Jag lycklige, min krona är bevarad!

Nu badar hela natten i den flödande musiken,
det susar kring mig såsom andevingar.
Nu lyfter sig mitt öde. I rymdens vita riken
mitt överfulla hjärta sakta klingar.

Nu faller som en stjärnedagg med svalka mot
min tinning,
i klarhet har mitt anlete sig tvagit.
Mitt liv, för allt du bröt mot mig, mitt liv, för
allt du tagit
är denna natt mig övernog av vinning!

Nu välla stora floder ur evighetens brunnar,
och alla rinna samman i mitt bröst,
nu sjunger hela natten med tusen silvermunnar,
och alla i mitt hjärta taga röst.

Så fjärran ligger allt vad jag levde och jag
gjorde,

försonat vilar allt vad jag glömt och allt jag
minns.

Mitt arma liv, mitt rika liv! Se, dina öden
smorde

mig sist ändå till sångernas och salighetens
prins!

E P I L O G

*Prins Ludvig föll på ädelt krigarvis
i slaktningen vid Saalfeld, och hans namn
har sagnens glans av härliga bedrifter. —
Hans älskade, hans bittra paradiset,
hon dansade som förr ur famn i famn.
År fyrtiotta dog hon i Paris
— en romkur, heter det i gamla skrifter.*

INNEHÅLL.

	Sid.
Introduktion.....	7
Hemkomst i soluppgången.....	9
Dans i parken	12
Vid Mainz	14

Henriette Fromm:

1. Äntligen en famn.....	21
2. Nu blommar vår kärleks träd	24
3. Mitt öde rör på sig	26
4. Jettchen, Jettchen, hjärtanskär	28
5. Förbi med den lyckliga tiden	30
Klagosång till Rahel Varnhagen	32

Pauline Wiesel:

1. Där står ett hus	37
2. Jag drack och spelade en munter natt.....	39
3. Är hon dygdig?	44
4. Den man som har gått	46
5. De höstliga lönnarna kransa	48
6. Hon kom till mig en kväll.....	50
7. Pauline, fördömda slinka.....	52
8. Jag måste i lasternas hav mig dränka	54
9. Långsamt synderna skriva	56

10. Nu orkar jag inte mera	58
11. Hon kan icke skilja på »mich» och »mir»	60
12. Vem du älskar, det är intet	62
Den farliga festen	64
Duellen	67
På lantgodset Schricke:	
Brev till Pauline Wiesel	73
Prinsen spelar	76
Epilog	79

J A R L H E M M E R

<i>Rösterna.</i> 2:a upplagan	1914	7: 50
<i>Fantaster</i>	1915	2: 75
<i>Pelaren</i>	1916	6: —
<i>Ett land i kamp.</i> 3:e upplagan....	1918	10: —
<i>Förvandlingar</i>	1918	8: —
<i>Prins Louis Ferdinand</i>	1919	10: —

Gv. sköml. 1.
Hemmer

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 2127

B 411

X

